

som Arbejdsgiverne muligvis kunne opnaa ved de forskellige Organisationer.

I § 10, første Linie, er af de førnævnte Grunde „De Krav“ foreslaaet ændret til „De Erstatningsbeløb“ og i 4de Linie, „forsikret Kravene“ til „tegnet Forsikring“. Ligeledes er i 4de Linie „disse“ foreslaaet ændret til „Erstatningsbeløbene“. — Til andet Stykke er foreslaaet tilføjet: „Ere Beløbene uerholdelige hos Arbejdsgiveren, udredes de af Statskassen.“ Som Forholdet nu er, have Arbejderne eller deres efterladte, naar Arbejdsgiveren ikke har forsikret Kravene i et anerkendt Selskab, „Fortrinsret i hans Bo efter de i Medfør af de i Konkursloven § 33 privilegerede Fordringer og kunne paa Arbejdsraadets Foranstaltning inddrives ved Udpantning“. Men hvis der nu intet er, saa faar Arbejderen intet, hvilket han ikke er tjent med, det kunne vi paa Forhaand være enige om, og der burde dog være en vis Garanti for Arbejderen, hvilket der nu aldeles ikke findes. Der kan jo f. Eks. være mindre Haandværkere, der falde ind under denne Lov, men som maaske paa et givet Tidspunkt for Eks. ved Kautionsforpligtelse ikke ere i Stand til at klare sig; de gaa fallit, og der er privilegerede Fordringer, saaledes at der intet bliver tilovers til vedkommende Arbejder. I dette Tilfælde er det, Forslagsstillerne forlange, at Statskassen skal træde hjælpende til. Dette er jo ved denne Lov den eneste Lejlighed, hvor Statskassens Hjælp paakaldes. Staten har Indseende med Lovens Udførelse i Praksis, derfor mener man, at den ogsaa i alt Fald i dette Tilfælde bør udrede den Erstatning, vedkommende Arbejdsgiver ikke kan udrede.

I § 12 have vi foreslaaet, at „Arbejderes . . . denne Lov“ ændres til „denne Lovs Bestemmelser“. — Til tredje Stykke have vi foreslaaet, at „Indenrigsministeren“ ændres til: „en eller flere efter Indenrigsministeriets Skøn dertil egnede Arbejdsgiverorganisationer.“ Som det høje Ting vil have lagt Mærke til, have Arbejdsgiverne, som skulle udrede Beløbene, ikke Spor af Indflydelse paa noget som helst Punkt af Ordningen, og vi have ment, at det var dog et billigt Krav, at Arbejdsgiverne, der have større Organisationer, paa den Maade fik nogen Indflydelse paa Valget af de to Arbejdsgivere. — I § 13 have vi foreslaaet „Krav“ ændret til „Erstatning“, og det samme gælder i § 15. I anden og tredje Linie af § 13 have vi foreslaaet, at „Virksomhedens Indehaver . . . forestaar samme“ ændres til „Arbejdsgive-

ren eller hans Stedfortræder“, idet vi have ment, at det var en tydeligere Betegnelse.

Jeg har nu søgt saa kort som muligt i Henhold til de forskellige Ønsker at motivere de Ændringsforslag, vi her have stillet. Vi ere ikke gaaede videre i Retning af at tage andet med f. Eks. Landbrug, Fiskeri eller i Retning af at lade Statskassen eller Arbejderne træde til; vi have kun her stillet de tre Hovedændringer, at hvad enten Arbejderen beskæftiges hos en Arbejdsgiver, der driver Arbejdet som Næring eller ikke, skal han være forsikret, at han skal være Medlem af en anerkendt Sygekasse, og endelig at Statskassen skal, hvor Erstatningen ikke kan udredes, træde hjælpende til. De øvrige Punkter ere af mindre Betydning, men i og for sig ville de ganske vist hjælpe til at komme over en Del af de Vanskeligheder, som dette Lovforslag sikkert vil berede, og jeg skal derfor meget anbefale det høje Tings Medlemmer dog at vise nogen Imødekommenhed og strække sig saa vidt som muligt over for de af os stillede Ændringsforslag.

Fussing: Jeg skal søge i Korthed at motivere de af mig stillede Ændringer: — Det første gaar ud paa at stryge i den sidste Del af det første Stykke i § 2, de Ord, der bestemme, at naar Arbejderens Vederlag overstiger 1,800 Kr. aarligt, saa skal han ikke komme ind under Loven. Dette ønsker jeg skulde gaa ud, fordi der er en stor Del Arbejdere, baade Svende og saadanne, der for Arbejdsgiveren føre Tilsyn med og lede hans Virksomhed, altsaa Formænd, Værkførere og lignende, der have over 1,800 Kr. aarligt; for en hel Del af dem svinger Lønnen omkring ved 1,800 Kr. Det forekommer mig uheldigt, at naar den vedkommendes Aarsfortjeneste overstiger 1,800 Kr. med et ringe Beløb, 1 Kr., 2 Kr., eller 10 Kr., han da skal falde uden for Loven, og det er min Overbevisning, at for mange, der saaledes ville falde uden for Loven, vilde der blive betalt Præmie, dersom Arbejdsgiveren forsikrede. Men Forholdet kan ogsaa være, at Arbejdsgiveren ikke forsikrer sine Folk, men løber an paa, at han nok kan klare den Ting. Han vil da, naar der kommer noget paa, være interesseret i at kunne fremskaffe et Regnestykke, hvorefter Arbejderen havde tjent over 1,800 Kr., og derved bringe ham uden for Loven. Den samme Interesse vil ogsaa et Assurance-selskab have. Jeg tror, det var rigtigt at